

1102 – 2. november

Salig er den mann som holder ut i fristelse. Jak 1: 12.

Det er viktig å legge merke til. Derfor vil vi også se nærmere på disse ordene.

Mange gudfryktige nådebarn kan helt miste motet bare stilt overfor selve fristelsen. Og det skjer særlig ut fra denne holdningen. De sier: «Selv om jeg hadde falt i synd, ville jeg ikke tvilt på at jeg fikk eie Guds nåde. Men nå kjenner jeg noe hos meg som er mye verre; jeg kjenner rett og slett at jeg elsker synden. Og dette er jo helt forferdelig!»

Men da må vi spørre: Er du fornøyd med denne kjærligheten til synden? «Fornøyd med den! Hvordan kan jeg vel være det? Det er tvert imot det verste jeg ser hos meg».

Da vet vi at dette jeg-et, det som hater denne kjærligheten til synden, det er ditt rette jeg. Det er det nye menneske. Det du da kjenner på kaller ikke Skriften for å «elske synden». Det du kaller for at du elsker synden, heter i Skriften «kjødet med dets lyster og begjær».

Det er altså kjødets kjærlighet til synden du kjenner på. Og hvordan skulle vi kunne kjenne en fristelse, hvis vi ikke kjente kjødets lyster og begjæringer?

Det er altså en fristelse du kjenner på. Pass da bare på at du ikke åpner opp for denne fristelsen, forsvarer den og følger den!

Med troens bønn må du stå imot kjødet og djevelen. Og, uansett hvordan det går, må du holde deg ved nådestolen og den uforskyldte nåden i Kristus. I ham har du da alltid det evige liv. Og da kan det se så ille ut som det bare vil. Ja, om du så skulle føle du er fullstendig overmannet av det onde, så «djevelen springer over deg med føttene, og tramper på halsen din», som Luther sier. Eller du opplever det som om djevelen herjer fullstendig uhemmet med deg, og du synes totalt å ha mistet all kraft, all Den Hellige Ånds nåde.

Å, nå å få bli stille, og midt i det svarteste mørke bare vente på Herren, det er de helliges visdom, en vidunderlig nåde. For det Herren gjør med sine barn i tider når de siktes som hvete, er en dyp hemmelighet.

Den som da bare vil regne med det han selv ser og føler, kommer til å fortvile. For det er akkurat dette som er noe av målet med disse dyptgående fristelsene som totalt ruinerer oss, at vi virkelig skal miste all annen trøst i vår egen kristendom eller styrke.

Derfor må det gå så langt og bli så helsvart. For at det ikke skal finnes noen som helst trøst som vi kan se eller kjenne hos oss selv. Så vi bare har all vår trøst i Herren. Hans egen guddommelige trofasthet og makt skal bli alt vi har igjen å håpe på.

Selv i slike fristelser gjelder Jakos ord: «Regn alt bare som glede når dere blir utsatt for alle slags prøvelser (Merk: alle slags). For dere vet at når troen blir prøvet, virker det tålmodighet». Og videre: «Salig er den mann som holder ut i fristelse. For når han har bestått prøven, skal han få livets krone».

At apostelen her taler om fristelse til å synde, ser vi tydelig av at han straks tilføyer: «Ingen må si når han blir fristet: Jeg blir fristet av Gud. For Gud kan ikke bli fristet av det onde, og selv frister han ikke noen. Men hver og en blir fristet når han blir dratt bort og lokket av sitt eget begjær».

Men legg merke til ordvalget: «som holder ut i fristelse». Som altså ikke blir trett og bare gir seg over og slipper fristelsen til. Og heller ikke fortviler og forlater nådestolen. Men bare hele tiden, midt i lidelsen, fast i troen, ber: «Led oss ikke inn i fristelse!» Det samme lærer vi av Peter når djevelen frister: «Stå ham imot, faste i troen!»

Når vi ikke lenger tror på Guds nåde, på hans vilje og makt til å hjelpe, da holder vi opp å be og vente på Herren. Da gir vi oss over til fienden.

Skal jeg derimot vente på Herren, da må jeg være innstilt på å vente lenge og tilsynelatende forgjeves*. For oss vil det nok fortone seg som uendelig og fullstendig forgjeves, så vi fristes til å si at «dette går ikke. Det er ikke verdt å vente lenger på noen hjelp. Jeg kjenner det jo tvert imot som om jeg er overlatt til Satan».

[* I det gamle uttrykket «bie på Herren», betyr ordet «bie» etter gr. språket dette «å vente lenge og tilsynelatende forgjeves».]

Og blir det slutten på det hele, da opphører bønner. Vår sløve natur bidrar også til dette. Vi blir trøtte av å be når vi ikke straks blir bønnhørt, eller vi knurrer mot Kristus når han ikke fører oss på den måten vi hadde tenkt.

Men Gud selv måtte jo være en løgner hvis vi ble bedratt i vår tro, og han ikke svarte vår bønn på hans løfter. Gjennom hele hans ord sier han jo: «Kall på meg på nødens dag, og jeg skal utfri deg, og du skal prise meg». Da må jo hans ære og sanne vesen knuses, hvis han ikke gjør som disse ordene hans sier.

Våkn derfor opp! Og skriv det dypt inn i hjertet ditt; at det er helt umulig at det mennesket som har mistet all tro på seg selv, og nå bare roper til Herren, – ikke skulle bli hørt. Det er helt umulig at en slik ikke skulle få hjelp, uansett hvor umulig alt måtte se ut.

For her står Herrens eget guddommelige vesen, hele hans guddommelige trofasthet, sannhet og makt som garantist for at jeg blir hjulpet.